

แปลจากนิยาย

คดีฆาตกรรม ในคดีฆาตกรรมแมวดำ

黒猫館の殺人

อาายาสึจิ ยูกิโตะ

เจียน

ฉวีวงศ์ อัครเสนา

ผู้แปล

การอ่านคืออร่ามที่สำคัญ

หลังจากดูหนังสือบนชั้นอยู่ครู่ใหญ่
ฮิกาวะก็หยิบบางเล่มติดมือไปที่ร้านตรงมุมด้านเหนือ
สุดระเบียบมีโต๊ะเขียนหนังสือขนาดใหญ่ตั้งเอาไว้ด้วย
เพื่อใช้เป็นพื้นที่สำหรับอ่านเขียนแทนห้องทำงานหลัก

- อาายาสึจิ ยูกิโตะ

หนังสือคุณภาพ
โดยบรรณกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากหนังสือเรื่อง *คดีฆาตกรรมในบ้านสิบเหลี่ยม* ได้ออกสู่สายตาของผู้อ่าน สำนักพิมพ์ต้องขอขอบคุณที่ผู้อ่านให้การตอบรับเป็นอย่างดี จนมาถึงเล่มนี้ *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์แมวดำ* เป็นอีกหนึ่งผลงานของอายาสิริ ยุกติตะ ที่สนุกไม่แพ้ *คดีฆาตกรรมในบ้านสิบเหลี่ยม* อย่างแน่นอน

คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์แมวดำ คือเรื่องราวของชายชราผู้ดูแลคฤหาสน์ซึ่งไร้ความทรงจำกับเด็กหนุ่มสี่คนที่มาเยือนคฤหาสน์หลังนี้ แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์บางอย่างที่ทุกคนต่างอยากเก็บเอาไว้เป็นความลับ แต่ดันมีบันทึกสำคัญของชายไร้ความทรงจำเป็นหลักฐานอย่างดี

แต่การไร้ความทรงจำของชายผู้ดูแลคฤหาสน์ ทำให้ไม่มีใครทราบแน่ชัดว่า สิ่งที่เขาเขียนในบันทึกเล่มนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นเพียงนิยายกันแน่

จากบันทึกเล่มหนึ่งของชายไร้ความทรงจำ นำไปสู่เหตุฆาตกรรมที่ไม่มีใครอยากเปิดเผย

แพรสสำนักพิมพ์

สารบัญ

บทนำ	1
บทที่ 1 บ้านทึกของอายุตะ โทมะ ตอนที่ 1	7
บทที่ 2 เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1990 โตเกียว	39
บทที่ 3 บ้านทึกของอายุตะ โทมะ ตอนที่ 2	61
บทที่ 4 เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1990 โตเกียว - โยะโกะฮะมะ	96
บทที่ 5 บ้านทึกของอายุตะ โทมะ ตอนที่ 3	124
บทที่ 6 เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1990 ซัปโปโระ - คุชิโระ	186
บทที่ 7 บ้านทึกของอายุตะ โทมะ ตอนที่ 4	234
บทที่ 8 เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1990 อาคัน	257
บทส่งท้าย	336
ประวัติผู้เขียน	351

*ผู้มีบทบาทสำคัญในบันทึกฉบับนี้

- อายุตะ โทมะ ผู้ดูแลคฤหาสน์แมวดำ (60)
- คาซามะ ยูกิ ลูกชายเจ้าของคฤหาสน์แมวดำคนปัจจุบัน
นักศึกษามหาวิทยาลัย M**
มือกีตาร์วงดนตรีร็อก “ไซเรน” (22)
- ฮิกาวะ ฮายาโตะ ลูกพี่ลูกน้องของยูกิ
นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย T**
มือเปียโนของวง “ไซเรน” (23)
- คิโนอุจิ ชิน เพื่อนของยูกิ มือกลองของวง “ไซเรน” (22)
- อาซาโอะ เค็นจิโร่ เพื่อนของยูกิ มือเบสของวง “ไซเรน” (21)
- สึบาคิโมโตะ เรนะ นักเดินทาง (25)
- [ตัวเลขในวงเล็บคืออายุ ณ เดือนสิงหาคม ค.ศ. 1989]

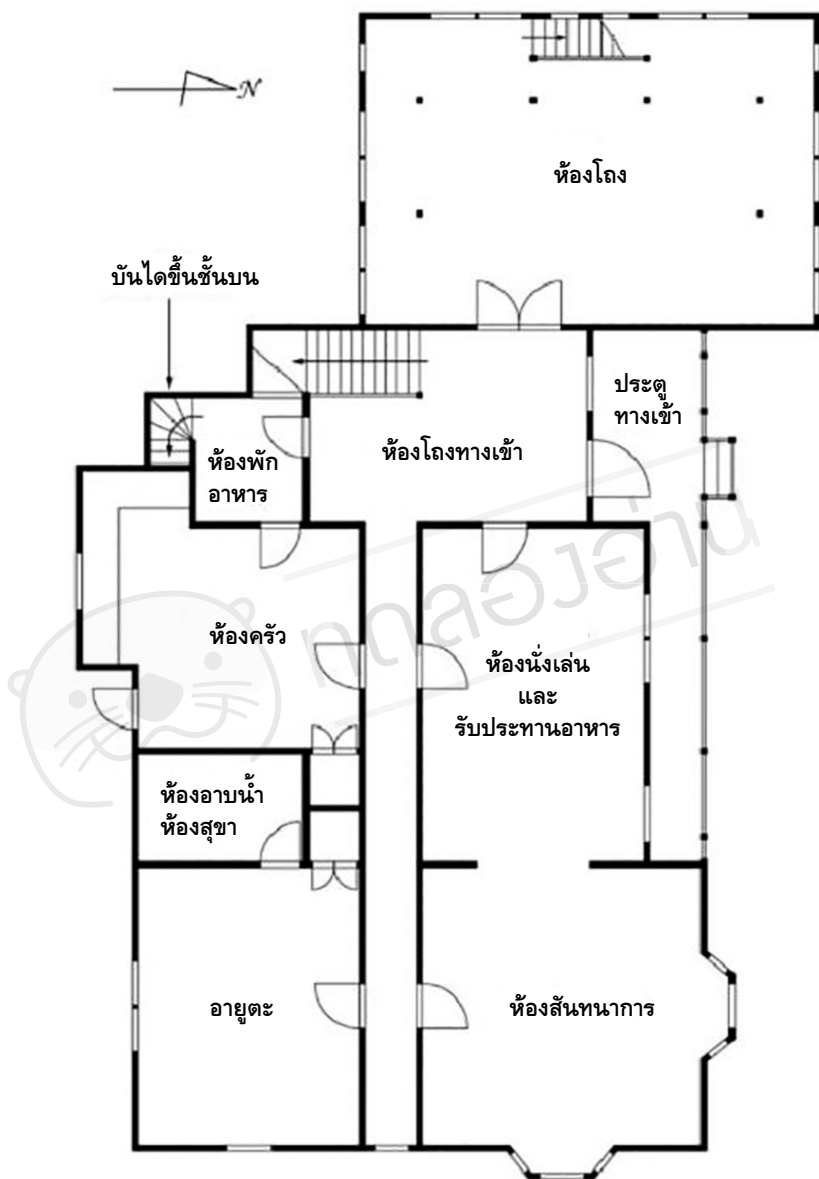

- อาโมะ ทตสึยะ อดีตผู้ช่วยศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัย H**
เจ้าของคฤหาสน์แมวดำคนเดิม หายสาบสูญ
- ริซาโกะ ลูกสาวของทตสึยะ หายสาบสูญ
- คุมาชิโร่ ซุนโนะซูกะ เพื่อนของทตสึยะ อดีตศาสตราจารย์
มหาวิทยาลัย T** (70)
- ทาจิบานะ เทรุโกะ ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัย H**
อดีตเพื่อนร่วมงานของทตสึยะ (63)
- คามินามิ ทากาฮาชิ บรรณาธิการสำนักพิมพ์คิตันชะ (25)
- ชิซึยะ คาโดมิ นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน (41)
- [ตัวเลขในวงเล็บคืออายุ ณ เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1990]
-

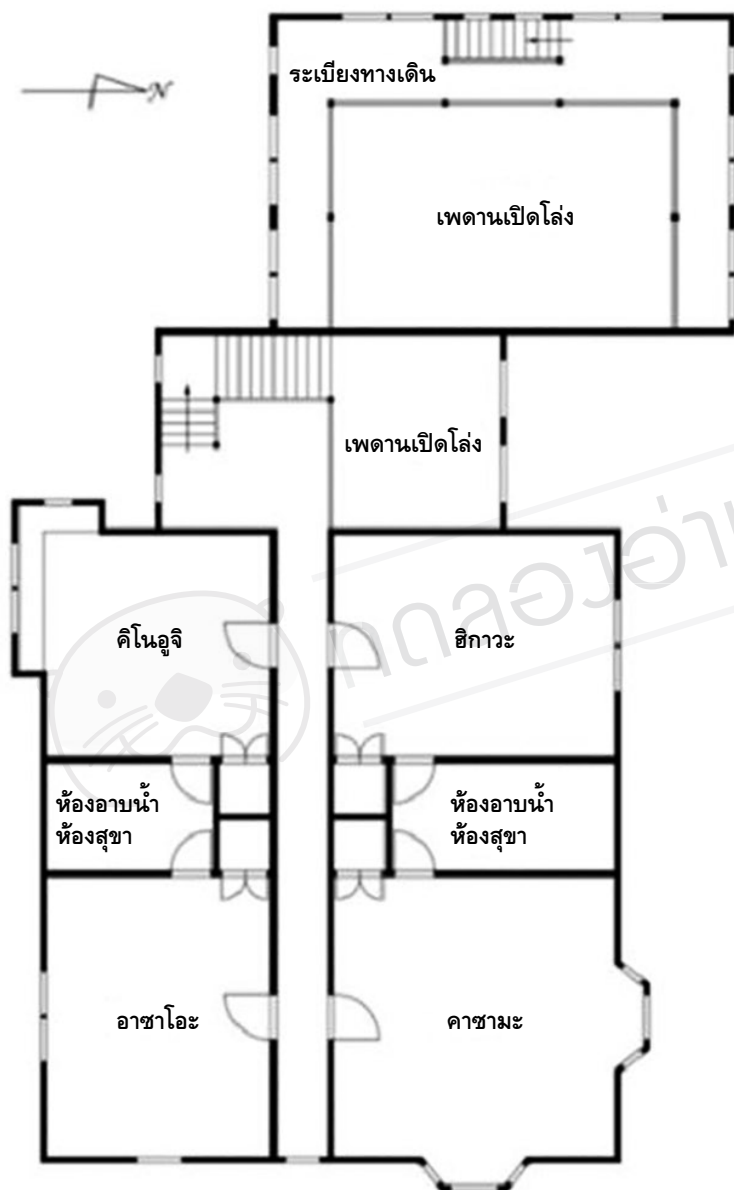
ด้วยความระลึกถึงชูชุกี พุมิตาเกะ ที่อิวาคุระ
เมื่อปี ค.ศ. 1989

ทดลองอ่าน

แผนผังคฤหาสน์แมวดำชั้นล่าง

แผนผังคฤหาสน์แมวตำชั้นบน

บทนำ

- 50 อาทิตย์ที่ 8 กรกฎาคม ค.ศ. 1990 ที่อวกังในฮกไกโด -
คนทั้งสามหยุดยืนหน้าประตูใหญ่ หมอกหนาเคลื่อนตัว
จากป่าสนเอโตะกว้างใหญ่ด้านหลังเข้ามาปกคลุมทั่วบริเวณ
ราวกับรอยคอยการมาของพวกเขายู่นานเต็มที

คามินามิ ทากาอากิ ถูท่อนแขนที่พันชายแขนเสื้อไปมา
อย่างไม่ได้ตั้งใจ พลังเหลือวไปมองข้างหลัง

รถยนต์ที่ทั้งสามโดยสารมาจอดอยู่ห่างออกไปหลายเมตร
ปิดทางเดินแคบๆ ที่ลัดเลี้ยวผ่านป่าเข้ามา ตัวรถสีเทาเข้มถูก
กลืนเข้าไปในกลุ่มหมอกขาวทึบหมดทั้งคันแล้ว

“หมอกลงจัดจัง”

ชายร่างสูงใส่แจ็กเก็ตแบบสปอร์ตที่ยืนอยู่หน้าคามินามิ
ไม่ก็ก้าวพึมพำขึ้น

“แย่จริง ราวกับหมอกไล่ตามเรามาจากคุชิโระ”

ชิชิยะ คาโดมิ นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนบนตาม
ร่างผอมชนิดหนังหุ้มกระดูกยิ่งทำให้ดูสูงชะลูดขึ้นไปอีก ชิชิยะ
ยกมือขึ้นลูบเรือนผมสลวยที่มีลอนหยักศกน้อยๆ พลังถอด
แวนกันแดด ก่อนหันไปมองหน้าคนที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ว่ายังไงครับคุณอายุตะ พอจะหนีอะไรออกบ้างมั๊ย”

“ก็...”

ผู้ถูกถามเอียงคอคิด มองขึ้นไปประตู่รั้วตรงหน้า อึ้งอยู่
อีตใจหนึ่ง ก่อนตอบไม่ค่อยจะเต็มปากนักว่

“คล้ายคล้ายคลบลคลา คิดว่าเคยเห็นอยู่เหมือนกัน”

ชายชื่ออายุตะ โทมะ ผู้นี้เป็นคนผอมรูปร่างสันทัด หลังอ
จึงดูตัวเตี้ยไม่มีสังาราคี มองรวม ๆ เป็นคนแก่งอมแม้อายุ
เพ็งจะหกสิบเศษ ใส่หมวกไม่มีปีกสีน้ำตาลปิดศีรษะที่ล้านเกิก
ตาซ้ายถูกปิดไว้ด้วยแผ่นผ้าขาว แผลไฟลวกบนใบหน้าซีกซ้าย
จากรอบ ๆ แผ่นผ้าลงมาถึงแก้มจนถึงคางดูแล้วน่าเวทนาจับใจ

ความมินามิมองตามสายตาชายชราขึ้นไปประตู่รั้วสูงลิ่ว

เสาสองด้านเป็นหินสีแดงคล้ำเหมือนต้นไม้ใหญ่เก่าแก
คู่หนึ่งยืนต้นโดดเด่นขึ้นมาจากพงหญ้า บนเสาไม่มีป้ายชื่อ
ทั้งยังไม่ทิ้งร่องรอยไว้ว่าเคยมี บานประตูลูกกรงทำด้วยทองแดง
เก่าทรุดโทรม เช่นเดียวกับรั้วที่ล้อมบริเวณคฤหาสน์แบ่งกัน
สวนกับป่า

หมอกเคลื่อนตัวผ่านลูกกรงประตู่รั้วเข้าไปภายใน เงา
คฤหาสน์ที่เห็นแวบ ๆ อยู่ตอนลงจากรถเมื่อครู่ก่อนนั้น ตอนนั้
มองไม่เห็นแล้ว เหมือนมีใครชักจากสีขาวลงมาบดบังไว้

บานประตูปิดสนิทด้วยโซ่คล้องกุญแจดอกใหญ่ สีชียะ
ก้าวเข้าไปลองจับลูกกรงเขย่าแรง ๆ ด้วยมือทั้งสองข้าง แต่
บานประตูไม่ขยับแม้แต่น้อย

“คุณชียะครับ ตรงนั้น...”

ความมินามิชี้ไปทางด้านซ้ายของประตู

“นั่นไง ประตูเข้าออก”

“อะไรนะ เออ...จริงด้วย”

จะว่าโชคดียิ่งก็ได้ เพราะประตูบานเล็กสำหรับให้คนเข้าออกนั้นไม่ได้ล็อก เพียงแค่คล้องกุญแจจากด้านในไว้เท่านั้น จึงเอามือลอดลูกกรงเข้าไปปลดออกได้โดยง่าย ลำพังซึซึยะกับความมินามิ หากไม่มีทางจริงๆ ก็อาจเป็นขำมประตูรั้วเข้าไปได้ แต่อายุตะ ชายชราที่มาด้วยคงทำไม่ได้แน่

“เข้าไปกันเถอะความมินามิ”

ซึซึยะเปิดประตูบานเล็กแล้วหันมาทางคนทั้งสอง

“คุณอายุตะด้วย มาสิ”

ซึซึยะในชุดเสื้อแจ็คเก็ตสะพายกระเป๋าสี่เตียวก้นเดินนำเข้าไปข้างใน มือขวาของอายุตะ โหมะ กำไม้เท้าสีน้ำตาลเอาไว้แน่นยันตัวเดินตามเข้าไป โดยมีความมินามิรั้งท้าย

ทั้งสามเดินฝ่ากลุ่มหมอกขาวไปข้างหน้าคล้ายย่องเพื่อไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า

เสียงนกเพรียกหากันระงมไปทุกทิศอยู่ในป่า อุณหภูมิไม่ขยับสูงขึ้นทั้งที่เกือบจะเลยเที่ยงของวันต้นเดือนกรกฎาคม อากาศเย็นจนความมินามิซึ่งใส่เสื้อแขนสั้นต้องฉุดแขนทั้งสองไปมาไม่หยุด นึกเสียดายที่ทั้งสเวตเตอร์ตัวบางสำหรับใส่ในหน้าร้อนไว้ในรถ

แม้หมอกจะบังให้เห็นแค่เพียงภาพเลือนราง แต่ก็พอจะรู้สึกได้ว่าสวนของคฤหาสน์นั้นกว้างขวางมากทีเดียว ต้นไม้ประดับสวนใบเขียวเข้มร่มครึ้มยืนต้นอยู่ทั่วบริเวณ ขนาดใหญ่เล็กและความสูงต่ำคละกันไป มีตั้งแต่ต้นเล็กสูงไม่ถึงเมตร

ไปจนถึงต้นไม้ใหญ่ๆ สูงสามสี่เมตร

“ความนิทานี้ ดูนี่สิ”

ซิชิยะเดินเข้าไปใกล้ต้นไม้ต้นหนึ่ง มองลอดใบเข้าไปที่
ลำต้นและบอกว่า

“ต้นมาซากิหรือแกนญี่ปุ่นต้นนี้ คงจะไม่ได้รับการดูแล
มานาน แต่ดูดี ๆ จะเห็นว่ามียอยตัดแต่งเหลืออยู่”

“ตัดแต่งเหรอ”

“ใช่ ร่องรอยที่เหลืออยู่เป็นข้อพิสูจน์ว่า แต่ก่อนเคยมีการ
ตัดเล็มกิ่งใบให้เข้ารูปเป็นประจำ แต่เอ...ต้นนี้จะถูกตัดแต่ง
ให้เป็นรูปอะไรนะ

“อ้อ”

ความนิทานี้ร้องพร้อมพยักหน้าและจ้องมองไปที่ต้นไม้
เมื่อนึกถึงข้อความใน “บันทึก” ที่ว่าต้นไม้ในสวนตัดแต่งเป็น
รูปสัตว์ต่างๆ ขึ้นมาได้

และพอชายหนุ่มกะพริบตาอีกที ก็เห็นเงาดำตะคุ่มของ
ต้นไม้ข้างหน้าเป็นรูปร่างของแมวดำตัวมหึมา คงเป็นเพราะ
หมอกที่ไหวตัวตามแรงลมอุ່จนทำให้เกิดภาพลวงตา แต่ที่แน่ๆ
คือเป็นผลจากการทำงานของสมองส่วนที่บันทึกความจำเอาไว้ว่า
ตึกหลังนี้ชื่อ “คฤหาสน์แมวดำ”

ซิชิยะลูบคางแหลมทำหน้าที่เครื่องขรีม ก้าวเท้าย่อเกอหญ้า
ที่ท่วมข้อเท้าอยู่หันออกมาจากต้นมาซากิ ส่วนอายุตะผู้เฒ่าที่
ยืนอยู่ข้างๆ กำลังมองไปรอบด้านพร้อมกับเอียงคอครุ่นคิด

ชายชราผู้เคยทำหน้าที่ดูแลคฤหาสน์หลังนี้มาโดยตลอด
อย่างน้อยก็จนถึงเดือนกันยายนปีที่แล้วคนนี้ คงกำลังพยายาม

เรียกความทรงจำซึ่งสูญหายไปให้กลับคืนมาอย่างสุดความสามารถ

หมอกอาจทำให้ความรู้สึกสัมผัสที่มีต่อสภาวะแวดล้อมต่างไปจากปกติ เพราะความมินามิรู้สึกว่าจะต้องเดินมาบนทางเล็กปูด้วยอิฐผ่านสวนรกร้างหน้าบ้านมาไกลหลายร้อยเมตร กว่าจะได้มายืนอยู่หน้าตัวตึก

“ถึงเสียที”

ชิซึยะเอ่ยขึ้นอย่างทิ้ง

“นี่เองหรือคฤหาสน์แมวดำ”

ตัวคฤหาสน์ซึ่งเป็นตึกสองชั้นแบบยุโรป หน้าจั่วแหลมและมีหน้าต่างทรงแคบยาวเรียงเป็นดั่งบนผนังสีเทาอ่อนที่มีคราบสกปรกนั้นไม่มีอะไรแปลก แต่การที่มันมาตั้งอยู่กลางป่าห่างไกลจากผู้คนในฮกไกโดต่างหากที่เป็นเรื่องประหลาด และสำหรับความมินามิ ชายหนุ่มอดรู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้ เมื่อรู้ว่าตึกหลังนี้เป็นผลงานการออกแบบ “คฤหาสน์” ของนากามูระ เซอิจิ สถาปนิกคนนั้น ประกอบกับที่ได้รู้มาว่าเป็นสถานที่เกิดเหตุในคดีเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้วตามที่อ่านพบใน “บันทึก” เล่มนั้น

“แล้ว แมวกังหันลมที่ว่ามันอยู่ตรงไหน”

ชิซึยะยึดตัวพอมชะลูดแขนคอชะเง้อมองสูงขึ้นไปที่หลังคาความมินามิมองตามไปด้วย แต่ก็ไม่พบสิ่งทีคาดว่าจะได้เห็น

“อยู่ตรงนั้นครับ”

อายุตะยกไม้เท้าชี้ขึ้นไป

“อยู่ตรงปลายนั้น เห็นมั๊ย”

ทั้งสองเบนสายตาดูตามไปทางนั้น

จริงด้วย...บนยอดหลังคาส่วนที่เป็นเรือนแฝดทางด้านซ้ายสุดของตัวคฤหาสน์ มีเงาสีเทาจางๆ คล้ายไก่อังก้างหน่ม ซึ่งแม้มอกจะบัง แต่ก็พอมองออกว่าตัวที่ติดอยู่กับก้างหน่มนั้นไม่ใช่ไก่อ่างที่เห็นกันทั่วไป แต่เป็นตัวอะไรที่ดูแปลกชอบกล

“นั่นเองหรือ”

ชิชิยะยืนกอดอกแหงนหน้ามองนี้อยู่หลายวินาที เอียงคอคิดและพึมพำอะไรกับตัวเอง ก่อนหันมาทางอายุตะ

“เออละ เข้าไปข้างในกันดีกว่า”

“ประตูล็อกอยู่ไม่ใช่หรือครับ”

ความมีนามิติง ชิชิยะยกไหล่

“แล้วยังไง อุตส่าห์ดันดันมาถึงที่นี่แล้ว คงไม่มีใครล้มเลิกความตั้งใจกลับไปมือเปล่าหรอกใช่มั้ย”

“ก็ใช่ครับ แต่ผมว่า...”

ลมแรงพัดกระโชกผ่านต้นไม้ในสวนหอบเอากลุ่มหมอกที่ปกคลุมอยู่ทั่วบริเวณไปด้วย เปิดให้แสงแดดที่กำลังคล้อยไปทางด้านใต้ผ่านเข้ามาแวบหนึ่ง

“เอาน่า ไปกันเถอะ”

ชิชิยะเร่งเสียงดังและก้าวนำหน้าไปที่ประตูทางเข้าตัวตึกที่แดดส่องให้เห็นชัดชั่ววูบ

ความมีนามิตัวได้ยินเสียงดังแก๊กๆ ของก้างหน่มขณะหันเปลี่ยนทิศไปตามแรงลมที่พัดจัด จึงเหลือบขึ้นไปมองเงารางๆ บนยอดหลังคาอีกครั้ง ก่อนเดินตามชิชิยะไปพร้อมกับชายชราอายุตะ

บทที่ 1

บันทึกของอายุตะ โหเมะ

◆ ตอนที่ 1 ◆

บันทึกนี้ฉันเขียนขึ้นเพื่อตนเอง

ฉันเขียนข้อความทั้งหมดในสมุดเล่มนี้โดยไม่คิดเลยสักนิด
ที่จะให้คนอื่นอ่าน และคิดให้เป็นเช่นนั้นโดยตลอด หากไม่เกิด
เหตุการณ์สำคัญมากพอที่จะทำให้เจตจำนงนี้ของฉันเปลี่ยนไป

ข้อความทั้งหมดในสมุดเล่มนี้เป็นบันทึกรายละเอียดของ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในบ้านที่เรียกกันว่า “คฤหาสน์แมวดำ”
ในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา -- ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง 4 สิงหาคม ค.ศ.
1989

ก่อนเริ่มบันทึก ฉัน...นายอายุตะ โทะมะ ผู้เขียนขอให้
คำสัตย์ปฏิญาณกับตนเองว่าจะไม่สอดแทรกความเท็จใด ๆ
เอาไว้ทั้งสิ้น จุดมุ่งหมายสำคัญที่สุดของการเขียนบันทึกฉบับนี้
คือความต้องการบันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดซึ่งเกิดขึ้นจริงที่ฉัน
เห็นด้วยตาและได้ยินด้วยหูทั้งสองข้างในฐานะผู้ดูแลคฤหาสน์

ดังนั้น ฉันจึงเขียนด้วยความระมัดระวังมาก อย่างเช่น
เวลาแทรกคำสันนิษฐานหรือคาดเดาใด ๆ ก็พยายามกลั่นกรอง
ไม่ให้เป็นการคาดคิดที่ฝังหัวอยู่หรือเป็นการคาดหวังส่วนตัว

และคิดที่จะตั้งใจบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนั้นบนพื้นฐานของความเป็นจริงด้วยความสุขุมรอบคอบเท่าที่จะทำได้

ขอย้ำอีกครั้งว่า บันทึกนี้ฉันเขียนขึ้นเพื่อตนเอง

เขียนด้วยความต้องการที่จะฝังเหตุการณ์ในอดีตอันชื่นชมช่วงหนึ่งของชีวิตเอาไว้ในสมุดบันทึกเล่มนี้

ระยะนี้ฉันรู้สึกตัวว่าความจำเริ่มถดถอยตามวัยที่ชราลง และคิดว่าเมื่อวันเวลาล่วงเลยไปอีกสักสิบปี ความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ครั้งนี้คงเลือนรางไปหมด

สิบปีข้างหน้าบันทึกเล่มนี้จะต้องเป็นข้อเขียนที่สนุก น่าสนใจมากสำหรับฉันเป็นแน่ อาจเรียกได้อีกว่านี่คือ “นิยาย” (ประเภทนักสืบ) ที่เขียนขึ้นเพื่อตัวฉันเองในอนาคต

เออละ...ตกลงฉันจะเขียนบันทึกในแนวนี้

ฉันควรเริ่มตั้งแต่ตรงไหนดี

กรณีเช่นนี้คิดว่าเขียนตามขั้นตอนการเกิดเหตุเป็นดีที่สุด เพราะจะได้ช่วยฟื้นความทรงจำของตนเองในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาในรายละเอียดทุกแง่มุมด้วย

เริ่มตั้งแต่การที่คนกลุ่มนั้นมาที่คฤหาสน์

ฉันได้รับแจ้งว่า จะมีคนเดินทางมาที่คฤหาสน์เมื่อต้นเดือน
กรกฎาคมปี ค.ศ. 1989 เพิ่งย่างเข้าเดือนใหม่ คิดว่าราววันที่สอง
หรือวันที่สาม

คฤหาสน์หลังนี้ปัจจุบันเป็น “บ้านพักตากอากาศ” ของ
ประธานบริษัทอสังหาริมทรัพย์แห่งหนึ่งในจังหวัดไชยะมะ
โดยมีคุณอาดาจิ ฮิเดอากิ ซึ่งเป็นคนท้องถิ่นได้รับมอบหมาย
ให้ทำหน้าที่ดูแลที่ดินและบ้านแทนเจ้าของ

คุณอาดาจิคนนี้เองที่โทรศัพท์มาแจ้งว่า ต้นเดือนหน้า
ลูกชายเจ้าของคฤหาสน์จะเดินทางมาพักผ่อนกับเพื่อนๆ
ระหว่างปิดเทอมฤดูร้อน โดยมีแผนที่จะพากันไปเที่ยวที่นั่นที่นี่
และเห็นว่าเป็นโอกาสดีที่ไม่มีบอยนัก จึงอยากชวนเพื่อนมา
นอนค้างที่ “บ้านพักตากอากาศ” ของพ่อสักระยะหนึ่ง จึงขอให้
ฉันช่วยจัดการเรื่องห้องพักรับทุกคน รวมทั้งดูแลเรื่อง
อาหารการกินระหว่างลูกชายเจ้าของบ้านกับเพื่อนๆ พักอยู่ที่
คฤหาสน์ด้วย

บอกตามตรงว่าฉันไม่ใช่ชาวที่น่ายินดีสำหรับฉันเลย

ฉันเป็นคนไม่ชอบยุ่งกับใครมานานแล้ว และยิ่งในช่วง

หลายปีที่ผ่านมา ความรู้สึกเกลียดมนุษย์ก็ยิ่งชัดเจนจริงจังขึ้น ตอนที่นายอาดาจิตติดต่อมา ฉันร้องอยู่ในใจว่า ถ้าห้ามได้ก็ไม่วายอยากให้พวกนั้นมาอะอะเจี้ยวจ้าวกันที่คฤหาสน์นี้เลย

ถึงจะคิดเช่นนั้น แต่คนที่เป็นแค่ลูกจ้างอย่างฉันก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธคำขอเช่นนี้ได้ จึงเป็นธรรมดาที่จะต้องรับคำทันที้

คิดดูก็แปลกอยู่เหมือนกัน เพราะตั้งแต่ฉันรับจ้างมาเป็นผู้ดูแลและอยู่กินในคฤหาสน์ได้หกปี ยังไม่เคยมีใครมาใช้ “บ้านพักตากอากาศ” หลังนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว ในเมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ฉันจึงต้องทำใจเตรียมต้อนรับกลุ่มเด็กหนุ่มที่จะมาพัก

ฉันไม่รู้มาก่อนว่าลูกชายเจ้าของคฤหาสน์เป็นคนอย่างไร หากเพียงผยองเอาแต่ใจร้ายกาจอย่างพวกลูกเศรษฐีไฮโซทั่ว ๆ ไป ก็คงต้องระวังตัวกันหน่อย เพราะถ้าเกิดไปทำอะไรขัดใจเข้า คงต้องเป็นเรื่องแน่ กรณีร้ายแรงที่สุดอาจถึงกับไปฟ้องพ่อให้ไล่ฉันออก ซึ่งแม้แต่คุณอาดาจิตก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยอะไรได้สำหรับคุณอาดาจิตนั้น ฉันถือว่าเป็นผู้มีบุญคุณเป็นพิเศษที่ช่วยจัดการให้ฉันเข้ามาเป็นผู้ดูแลคฤหาสน์เมื่อหกปีก่อน

คฤหาสน์หลังนี้ตามปกติแทบไม่มีใครมาเยือน

นอกจากคุณอาดาจิตที่มาตรวจดูความเรียบร้อยนาน ๆ ครั้ง จนแทบจะลืมหน้ากันแล้ว ก็พูดได้เต็มปากว่าไม่มีใครมาเลยสักคน

คฤหาสน์ตั้งโดดเดี่ยวอยู่ในป่าไม่มีบ้านคนอยู่ในละแวกใกล้เคียงแม้แต่หลังเดียว พวกพ่อค้าไม่มีใครเข้ามาถ้าไม่เรียก และพวกเซลส์แมนก็ไม่มีใครอุตส่าห์บุกเข้ามาเสนอขายสินค้า

ถึงที่นี้ด้วย นับเป็นสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสมมากสำหรับคนชอบ
ปลื้มกวีเวกอย่างฉัน

เจ้าของคฤหาสน์คนปัจจุบันที่ไซตะมะเคยแะมาครั้งหนึ่ง
(เมื่อสี่ปีที่แล้ว) ระหว่างเดินทางมาทำธุระ ที่นี้จึงเท่ากับเป็น
“บ้านพักตากอากาศ” แต่ในนามเท่านั้น

ระยะนี้มีข่าวลือหนาหูว่าราคาที่ดินพุ่งสูงขึ้นอย่างผิดปกติ
แม้แต่ที่ที่อยู่ห่างไกลแทบจะสุดโลกเช่นนี้ คนที่ซื้อเอาไว้อาจ
คิดว่าเป็นการลงทุนเพื่อเก็งกำไร หรือว่าแค่ซื้อเรื่อยเปื่อยไป
เท่านั้นเอง ฉันก็ได้แต่คิดโดยไม่อาจซอกแซกถามใครได้

และแล้วพอนั่นตอบรับ (แค่บ้งหน้า) คุณอาจจก็บอกว่า

“คงต้องยุ่งมากเพราะคิดว่าจะอยู่กันหลายวันด้วย ยัง
ก็ช่วยดูแลให้ดีขึ้นหน่อยแล้วกันนะครับ” ฟังน้ำเสียงแล้วดูเป็นห่วง-
เป็นใยดี

“พอได้กำหนดการและรายละเอียดอื่นๆ แล้ว ผมจะติดต่อ
แจ้งมาอีกที”

เท่าที่รู้ในตอนนี่คือจะมากันทั้งหมดสี่คน ห้องกับเตียงมีพอ
ที่จะต้อนรับได้อยู่แล้ว แต่ปัญหาอยู่ที่สภาพของห้องซึ่งไม่ได้
กวาดถูอย่างทั่วถึงมานานเต็มที

จะบอกว่าหมู่นี้เรียวแรงถดถอยก็ฟังดูเป็นคำแก้ตัวของ
คนขี้ชาดที่ไม่กล้าบอกว่า ความจริงแล้วฉันเป็นคนดูแล
คฤหาสน์ที่เกียจคร้าน ซึ่งช่วยไม่ได้ถ้าจะถูกตำหนิ ฉันเองก็
ใช้ว่าเพิกเฉย ยังตั้งใจดูแลรักษาคฤหาสน์ให้คงความสวยงาม
และสะอาดเรียบร้อยไว้ฝุ่นละอองไปทุกซอกทุกมุมอยู่เสมอ
แต่ทว่า...

อาจเป็นเพราะการดูแลกรณีที่ใหญ่โตกว้างขวางหลังนี้เป็นงานที่เหลือบากว่าแรงสำหรับชายชราวัยหกสิบอย่างฉันก็เป็นได้

หลังจากได้รับแจ้งว่าจะมีคนมาพัก วันหนึ่ง ๆ ของฉันจึงหมดไปกับการเตรียมนั่นเตรียมนี่เป็นการใหญ่ เริ่มจากการเก็บกวาดทำความสะอาดซึ่งเป็นงานหนักจริงดังคาด

ห้องชั้นบนสี่ห้องที่ฉันจัดให้เป็นห้องนอนสำหรับแขกอยู่ในสภาพแย่ทุกห้อง นอกจากฝุ่นจะจับเขรอะไปทั่วแล้วยังอับชื้นมากด้วย แค่เก็บกวาดทั่วห้องก็เหนื่อยเสียจนหอบ อีกทั้งห้องอาบนํ้าและอ่างล้างหน้าที่ใช้ร่วมกันหนึ่งชุดต่อสองห้องก็มีหลายจุดที่ต้องซ่อมแซม

ตึกหลังนี้สร้างขึ้นเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน เมื่อปล่อยทิ้งไว้โดยไม่มีการทำนุบำรุง ก็ย่อมถึงเวลาที่จะเริ่มทรุดโทรมเป็นธรรมดา

จนกระทั่งย่างเข้าช่วงปลายเดือนกรกฎาคม ลูกชายเจ้าของคฤหาสน์จึงโทรศัพท์ถึงฉันโดยตรง

แจ้งกำหนดการเดินทางมาว่าจะออกจากโตเกียววันที่ 24 กรกฎาคม (ได้ยินมาว่าลูกชายเจ้าของบ้าน ปัจจุบันเป็นนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัย M** จากบ้านพ่อแม่ไปอยู่คนเดียวที่โตเกียว) จากนั้นจะพากันเที่ยวไปรอบ ๆ สักพักแล้วจะมาถึงเมืองนี้วันที่ 31 แต่คืนนั้นจะพักที่โรงแรมในเมืองอยากให้ช่วยมารับตอนบ่ายวันที่ 1 สิงหาคม

จะว่าไปก็อาจเป็นการตัดสินใจอย่างฉาบฉวยจากบทสนทนา

เพียงไม่กี่คำ แต่ฟังจากการพูดจาแล้วรู้สึกอย่างที่ได้คาดไว้จริงๆ
คือนายคนนี้ไม่ใช่คนหัวดีนัก

ฉันอดไม่ได้ที่จะวาดภาพอยู่ในใจว่า นายคนนี้เป็นลูกชาย
ไม่เอาถ่านของคนรวยสักคนที่อยู่คอนโดหรู ซีรคสปอร์ตเที่ยว
เล่นไปวันๆ โดยไม่สนใจที่จะเข้าฟังเลกเชอร์ที่มหาวิทยาลัย
จิตใจผมหดหู่ลงทันทีเมื่อคิดว่าเพื่อนสามคนที่มาด้วยก็คงจะ
เหมือนๆ กัน

ทำไมถึงจะต้องพากันด้นด้นมาถึงที่ห่างไกลสุดกู่อย่างนี้
ด้วย ทั้งที่มีที่เที่ยวแห่งอื่นๆ สำหรับคนวัยนี้อยู่มากมาย

จำได้ว่าตอนนั้นฉันคิดแล้วทอดถอนใจด้วยความท้อแท้
ไม่รู้กี่ครั้ง

วันอาทิตย์ 1 สิงหาคม

ลูกชายเจ้าของคฤหาสน์โทรมาเมื่อคืน บอกให้ไปรับที่โรงแรมบ่ายสามครึ่ง ฉันกะเวลาให้พอดีกับการที่จะขับรถได้สบายๆ ไม่ต้องรีบร้อน แล้วจึงแต่งตัวและขับรถออกจากคฤหาสน์เมื่อบ่ายโมงครึ่ง เพราะต้องใช้เวลาขับจากที่นี่ถึงตัวเมืองกว่าชั่วโมงครึ่ง

วันนั้นแปลก หมอกลง ฉันจึงต้องขับรถด้วยความระมัดระวัง

ทิวทัศน์เจเนตาของตัวเมืองเลื่อนรางอยู่ในม่านหมอก ทำให้รู้สึกคล้ายทะเลลุมิตีแห่งกาลเวลาหลงเข้าไปในแดนแห่งเทพนิยาย เสียงหวูดเรือสินค้าที่แว่วมาจากท่าเรือ ชวนให้ฉันทวนคิดถึงวันเวลาที่เดินทางมาเมืองนี้เป็นครั้งแรกสมัยที่ยังเป็นหนุ่ม

ฉันมาถึงโรงแรมเมื่อบ่ายสามโมงยี่สิบนาที ที่ล็อบบี้เล็กๆ มีคนอยู่บางตา และยังไม่เห็นใครที่มีที่ท่าว่าจะมากันเป็นกลุ่มสี่คน

ฉันนั่งลงบนโซฟา สูดบุหรืพลางอ่านหนังสือพิมพ์ที่จัดวาง

ไว้ในลิบบื้ออยู่คู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งทักขึ้น

“คุณอายุตะไช้มัยครับ” เสียงทุ้มแบบแบรีโทนต่างจากเสียงของลูกชายเจ้าของคฤหาสน์ที่ฉันได้ยินทางโทรศัพท์ และเมื่อเงยหน้าขึ้นมองไปก็พบชายหนุ่มร่างสูงใบหน้าเรียว ไว้ผมค่อนข้างยาวมีลอนสลวย สวมแว่นตากกรอบทองดูดีมีราคายืนอยู่ตรงหน้า

“ใช่จริง ๆ ด้วย” ชายหนุ่มอ่านสีหน้าของฉันออกและยิ้มอย่างแจ่มใส

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมชื่อฮิกาวะ ฮายาโตะ เป็นลูกพี่ลูกน้องของยูกิ...เอ่อ คาชามะ ยูกิ นะครับ ขอบคุณมากครับ ที่อุตส่าห์มารับพวกเรา”

“อ้อ ไม่เป็นไร”

การแนะนำตัวอย่างถูกต้องตามมารยาทของชายหนุ่มทำทางดีคนนี้ ทำเอาฉันแทบวางตัวไม่ถูก

“คนอื่นล่ะครับ”

“อยู่ที่ห้องสังสรรค์ด้านโน้น เดียวก็มาครับ” พูตจบฮิกาวะ ฮายาโตะ ก็ยกมือขึ้นแตะส้นจมูกที่โด่งสวยเป็นสันด้วยนิ้วกลาง แล้วเลื่อนไปลูบแก้มเบาๆ

“คุณอายุตะอยู่ที่เมืองนี้มาตลอดเลยเหรอครับ”

“ก็ราวหกปีมานี้แหละครับ”

“ก่อนหน้านี้มันอยู่ที่ไหนเหรอครับ”

“ก็ย้ายไปเรื่อยๆ ที่นั่นบ้างที่นี้บ้าง โตเกียวก็นเคยอยู่นะครับ แต่ก็หลายสิบปีมาแล้ว”

“ผมเพิ่งมาเป็นครั้งแรก น้าอยู่ดีนะครับ” ฮิกาวะหยีตา

มองออกไปนอกหน้าต่างกระจกบานใหญ่

“ธรรมชาติที่นี้ยิ่งใหญ่มากครับ ฟังดูอาจเป็นคำชมที่ดาซึน แต่ก็ไม่รู้จะหาอะไรได้มากไปกว่านี้ ประทับใจว่าที่คิดเอาไว้มากเลยครับ”

“ดีใจครับที่คุณรู้สึกอย่างนั้น” ฉันทูบหูที่ที่เหลือสั้นมากแล้วอีกครั้งก่อนขยี้ทิ้งลงในที่เขี่ย “โรงแรมนี้เป็นยังไงบ้างครับ”

“เล็กแต่ก็สบายครับ และตั้งแต่คืนนี้ช่วยเป็นธุระให้พวกเราด้วยนะครับ”

“ครับ แต่ก็คงบริการได้ไม่เท่ากับโรงแรม”

“ไม่ต้องกังวลครับ อย่างน้อยก็มีผมคนหนึ่งที่ไม่ต้องการอะไรมาก แค่ห้องเงียบๆ กับกาแฟร้อนๆ ก็พอใจมากแล้วครับ”

“เรื่องความเงียบนี้รับประกันได้เลยครับ เพราะคุณทาสันตั้งโดดเดี่ยวอยู่หลังเดียวในป่า”

“ผมทราบดีครับ”

“อยู่กลางป่าไม่มีอะไรจริงๆ เลยนะคุณ กลัวว่าจะผิดหวังกันนะสิ”

“คนอื่นอาจทำหน้าที่ได้” ฮิกาวะว่าพลางยกไหล่และหัวตวนิดๆ ทำเป็นว่ากลัวไปด้วย

“ความจริงผมเองแหละครับที่เป็นคนพูดขึ้นว่า ถ้าจะไปเที่ยวแถวนี้ก็ขอแวะไปดูคุณทาสันให้ได้สักครั้ง เพราะรู้ว่าคุณหน้า...ซึ่งก็คือพ่อของยูกิเป็นเจ้าของคนปัจจุบัน”

“อย่างนั้นหรอครับ” ฉันทเพ่งพิศใบหน้าของชายหนุ่มอีกครั้ง “คุณสนใจอะไรเกี่ยวกับคุณทาสันหลังนี้เป็นพิเศษ

เธอ”

“ก็นิดหน่อย เป็นส่วนตัวนะครับ”

“อะไรเธอ”

“คือ...” อีการะกำลังจะตอบ แต่ก็ถูกขัดจังหวะ

“นี่ไง อยู่นี่เอง”

คุณชายออกโรงแล้ว ส่งเสียงที่ฉันจำได้ดังลั่นลือบบี้

“ว่าไง” ชายหนุ่มที่ยกมือขึ้นทักพร้อมกับเดินเข้ามาหา ใส่
แจ็กเก็ตสีแดงเบร็ต ผมหยิกหยองยาวประป่า ใส่หมวกสีเขียว
หลุบหน้า มองไกลๆ อาจเข้าใจผิดคิดว่าเป็นผู้หญิง

“ผม...คาซามะไงล่ะ ขอบใจมากนะที่มารับ” พอเข้ามาใกล้
จึงได้กลิ่นแอลกอฮอล์คูล้ง คงจะเริ่มดื่มเบียร์ตั้งแต่กลางวัน
เลยทีเดียว

ฉันผงกศีรษะให้เงียบๆ คาซามะ ยุกิ ชุกมือทั้งคู่ลงไป
ในกระเป๋ากางเกง

“อีกสองคนอยู่นั่นไง” คาซามะบอกแล้วพยักพยัดหน้า
ไปทางเพื่อน

“ผมแนะนำเองครับ” อีการะ ฮายาโตะ สอดขึ้น ชี้ไปทาง
สองหนุ่มที่เดินตามคาซามะมาหยุดยืนอยู่ที่ละคน

“คนนั้นอาซาโอะ และอีกคนคือคิโนอุจิ”

“สวัสดี คะ...ครับ”

ชายหนุ่มที่มีชื่อเต็มว่าอาซาโอะ เค็นจิโร ก้มศีรษะคำนับ
พร้อมกล่าวคำทักทายอีกอักเหมือนคนติดอ่าง

อาซาโอะเป็นชายร่างเล็กและเตี้ยกว่าฉันอีก คางเหลื่อม
ทำให้ใบหน้าดูใหญ่ซึ่งยังไม่สมส่วน ผมตัดสั้นทรงธรรมดา

ดวงตาใหญ่ภายใต้หนังตาสองชั้นหลุกหลิกอยู่ตลอดเวลา ทำให้
นึกถึงกิ่งก่าหรือสัตว์เลื้อยคลานใจปลาชีวิตที่หวาดระแวงภัย
อยู่เสมอ

ส่วนคิโนอุจิหนุ่มคนที่สี่ (ชื่อท้ายคือชิน) ร่างสูงบึกบึน
ไว้ผมยาวประป่าเช่นเดียวกับคาซามะ ใส่แว่นตาดำกรอบกลม
เหมือนกับที่พวกผู้หญิงนั่งมอหอยใส่กันเวลาน้ำขึ้นริมฝัปก
นิด ๆ อย่างไม่ค่อยจะอยากร่วมมือ ขณะพักหายใจด้วยการ
หุบคางแหลมเหมือนไม้สามเหลี่ยมเข้าไป ไม่ถึงกับผงก
ศีรษะให้

“ทุกคนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย M** หรือ”

“ไม่ใช่หรอกครับ” ฮิกาวะตอบยิ้ม ๆ กางแขนออกไป
สองข้างเป็นเชิงเน้นย้ำ

“เราเรียนกันคนละที่ ผมเองเพิ่งเข้าเรียนต่อที่บัณฑิต
วิทยาลัยของมหาวิทยาลัย T** เมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี่เอง”

“โอ้โฮ บัณฑิตวิทยาลัยเลยเหรอครับ”

“ฮายาโตะคุณเป็นอัจฉริยะคนเดียวในกลุ่ม โครงสร้างของ
สมองคงจะแตกต่างจากพวกเรา” คาซามะพูดเชิงติดตลก

“คนอื่น ๆ อยู่มหาวิทยาลัยชั้นสามประเภทปลายแถว ข้า
ยังเป็นพวกที่เรียนไม่เอาไหนด้วย”

“เราเคยตั้งวงร็อกขึ้นมาเล่นด้วยกัน แต่วงแตกไปแล้ว
เมื่อมีคุณนี่เอง” ฮิกาวะชี้แจง

“วงดนตรีเหรอครับ อย่างนี้ก็หมายความว่าทุกคนเป็น
เพื่อนเล่นดนตรีกัน”

“ครับ ยูกิรู้จักกับสองคนนั้นที่สตูดิโอ แต่ขาดคนเล่น

เปียโน ก็เลยมาขอให้ผมช่วย จะได้ครบวง”

ฉันเป็นคนที่ไม่มีความรู้เรื่องดนตรีประเภทนี้เอาเสียเลย ถ้าเป็นพวกดนตรีคลาสสิกหรือเพลงอมตะก็พอจะคุยด้วยได้บ้าง นอกนั้นแล้วไม่ได้สนใจฟังเป็นเรื่องเป็นราวแม้แต่พวกเพลง ยอดนิยมของญี่ปุ่นเอง ส่วนเพลงร็อกนั้นรู้จักแต่ชื่อเอลวิส เพรสลีย์ กับเดอะบีเทิลส์เท่านั้นเองจริงๆ

ฉันมองสี่หนุ่มอย่างพินิจพิจารณาอีกครั้ง

จริงด้วย...การแต่งกายแบบฮิปปี้ของคาซามะ ยูกิ กับ คิโนอูจิ ชิน ส่อว่าเป็นพวกนักดนตรีร็อกจริงดังว่า

ท่าทางของชายชาวผู้ดูแลคฤหาสน์คนนี้น่าจะเหลวหลา น่าขันไม่น้อย คาซามะจึงยิ้มและหัวเราะคิกคัก กำมือขวา เขี่ยดแต่นิ้วโป้งกับนิ้วก้อยออกมาคล้ายเป็นสัญญาณอะไรสักอย่าง ยืนมาตรงหน้าฉันพร้อมกับร้อง เย...

“ไม่มีอะไรมากระนะ เรามาเที่ยวกันเป็นวาระโอกาสที่เลิกลง ออกจะเหงาไปหน่อยเพราะมีแต่ผู้ชายล้วนๆ ลีคน ขอรบกวน ลักสองสามวันนะครับ”

อ๊ว พาสีหนุ่มขึ้นรถตู้โตโยต้าขนาดนั่งเบียด ๆ กันได้เจ็ดคน
ขับผ่านตัวเมืองที่ยังครีมีไปด้วยหมอก

“เมืองนี้ดูดี น่ายู่มากเลย ผมชักชอบแล้วซี” อิกาวะ
ที่นั่งข้างฉันซึ่งเป็นคนขับ ชวนคุยพลางมองวิวทัศนียภาพนอกหน้าต่าง
รถไม่ว่างตา

“ผมเกิดและโตอยู่ในบริเวณยี่สิบสามเขตของกรุงโตเกียว
พอห่างออกมาจึงรู้สึกได้ว่าเป็นเมืองที่ประหลาดมาก ถ้ามอง
ในแง่ของวิวัฒนาการ เมืองหลวงของเรานี้ก็ไม่ผิดอะไรกับ
ลัทธิประหลาดที่ก้าวหน้าผิดทาง”

นอกจากอิกาวะ สามหนุ่มที่เบาะหลังเฮฮากับการชี้ชวนกัน
ชมออกไปนอกหน้าต่างรถ อ่านตัวอักษรที่เรียงอยู่บนป้ายจราจร
บนถนนบ้าง บนป้ายร้านค้าบ้าง เสียงดังขรม

ยังกับทัวร์เด็กประถม...ฉันคิดอยู่ในใจ

แม้จะคิดว่าเป็นการสรุปที่เร็วเกินไป แต่ดูแล้วในจำนวน
สี่หนุ่มเห็นจะมีแต่หนุ่มที่นั่งข้างคนเดียวเท่านั้นที่พูดกันรู้เรื่อง

“เมื่อวานไปเที่ยวที่ไหนกันมาครับ” ฉันถามอิกาวะ

“ผมไปดูบริเวณที่เคยเป็นคุกคนเดียวครับ” ชายหนุ่มตอบ

พร้อมสูดจุมกนิตๆ

“ผมเคยไปทัศนสถานอาบาชิริมาเหมือนกันเมื่อนานมาแล้ว
รู้สึกว่ามันต่างกันอย่างสิ้นเชิงเลยครับ การเอามาเปรียบเทียบ
กันแบบนี้ ออกจะฟังดูแปลกอยู่สักหน่อย”

“ไม่หรอกครับ อาจเป็นการเปรียบเทียบที่น่าสนใจกว่าที่คิด
ก็ได้ แล้วอีกสามคนละ แยกกันเที่ยวเหอ”

“ครับ ดูเหมือนจะเดินเล่นเรื่อยเปื่อยอยู่ในเมือง จิบพวก
สาวๆ ไปเรื่อยเปื่อย” ฮิกาวะยกไหล่แลบลิ้นออกมานิดๆ

“รู้สึกว่าจะคว้าน้ำเหลว”

“ก็ถ้างั้น...คุณรำคาญสำเนียงแปร่งๆ ของท้องถิ่นนี้บ้างมั๊ย”

“ครับ แรกๆ ก็เหนื่อยพอๆ”

“ตอนนี้ชินแล้วหรือยัง”

“ก็พอได้ครับ” พุดจบฮิกาวะก็สูดจุมกอีก หยดมือที่กำลัง
จะหยิบบุหรี่ยื่นมาสูบ แต่เปลี่ยนใจเก็บกล่องบุหรี่ยื่นเข้ากระเป๋า

“เป็นหวัดเหอ”

“เปล่าครับ” ฮิกาวะตอบพร้อมสั่นศีรษะ

“ไม่มีอะไรมาก น่าจะเป็นเพราะอุณหภูมิ”

“ที่นี่ แม้แต่ในฤดูร้อน อากาศตอนเช้ากับตอนค่ำก็ยังเย็น
นะครับ”

“ถ้าเปรียบกับอากาศร้อนอบอ้าวตอนกลางคืนที่โตเกียวแล้ว
ละก็ ที่นี่คือสวรรค์สำหรับผมซึ่งเป็นคนเกลียดเหง้ามาก”

“ได้ยินมาว่าปีนี้โตเกียวร้อนผิดปกติเสียด้วย”

“รู้สึกว่าจะร้อนขึ้นทุกปี ถ้าไม่มีแอร์ ผมคงจะละลายไป
ชั่วคราวกันแล้วละครับ”

รถเล่นพื้นเซตเมืองเข้าสู่เส้นทางยาวเหยียดที่ตัดตรง
เข้าไปในป่า ม่านหมอกจางหายไป ความมืดสลัวยามพลบค่ำ
เริ่มปกคลุมไปทั่วบริเวณ

ระหว่างที่รถเล่นไปได้ชั่วโหม่งเศษ เสียงเฮฮาของสามหนุ่ม
ที่เบาะหลังก็เงียบลงจนไม่มีใครพูดอะไร คงจะเบื่อหรือไม่ก็
เหนื่อยกันแล้ว

ฉันเหลือบมองขึ้นไปที่กระจกสองหลัง เห็นอาซาโอะ
เค็นจิโร นั่งหลับตาฟังกระจกหน้าต่าง คิโนอุจิ ชิน ใส่หูฟัง
เล็กจ๋วฟังเพลงพร้อมกับขยับไหล่เป็นจังหวะไม่หยุด เสียงเพลง
ดังลอดออกมาแว่วๆ

“ปาลีกะมัด” คาซามะ ยุกิ โพล่งขึ้นอย่างไม่สปรามณ์
กระทั่งด้านหลังเบาะที่นั่งคนขับเบาๆ และร้องถามมาว่า

“ลุงครับ อีกนานมั๊ยกว่าจะถึง”

“มาได้ครึ่งทางแล้วครับ”

“อะไรนะ มาได้แค่นั้นเองหรอ” คาซามะบ่นแล้วหาว
เสียงดัง

“ไปถึงเร็วๆ ดีกว่า แต่ถ้าเป็นกระท่อมกลางป่าที่ไม่มีไฟฟ้า
ใช้ ผมไม่เอาด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมเตรียมระบบปรับอากาศไว้พร้อม
แล้วด้วย”

เสียงดีดไฟแช็กตามมาด้วยควันบุหรี่หวานเอียนๆ ที่คนสูบ
พ่นใส่ทางด้านหลังอย่างไม่เกรงใจ และกระดกลิ้นทำเสียง
แสดงว่าหงุดหงิด

“ลุงครับ” คาซามะกระหึ่งเบาะอีก “แถวนี้มีร้านสะดวกซื้อ

หรือร้านอะไรแบบนั้นบ้างมัย”

“ร้านสะดวกซื้อหรือ”

“ร้านอะไรก็ได้ที่ขายนูหรืนะมัยมัย ผมลืมชื่อตอนเอาไว้”

“แถวนี้ไม่มีหรอกครับ ถ้าจะซื้อจริงๆ ก็ต้องย้อนกลับไป
ที่เมือง เรื่องนูหรืไม่มีปัญหา ผมซื้อเผื่อเอาไว้แล้ว และจะ
แบ่งให้”

“เหล้าละ มีหรือเปล่า”

“เตรียมไว้พร้อมครับ”

ไม่นานก็ถึงทางแยกเข้าไปที่คฤหาสน์

ทางแคบและขรุขระที่ตัดผ่านเข้าไปในป่าทึบ ซึ่งแน่นอนว่า
สองข้างทางไม่มีไฟส่องเลยสักดวง ฉันขับรถช้าๆ ไปบนทาง
ที่มีตลิ่งอย่างรวดเร็วหลังดวงอาทิตย์ลับฟ้า

“คุณฮิกวะครับ” ฉันมีเรื่องที่สะกิดใจอยู่นิดๆ จึงเอ่ยถาม
ชายหนุ่มข้างๆ ที่ยังสูดจมูกอยู่เป็นครั้งคราว

“ตอนคุยกันที่ล็อบบี้โรงแรม คุณบอกว่ามีความสนใจเป็น
ส่วนตัวเกี่ยวกับคฤหาสน์หลังนี้ หมายความว่ายังไงหรือครับ”

“อ้อ” ฮิกวะร้องเบาๆ ขำเสียงมองมาที่ฉัน ก่อนหยิบนูหรื
จากกล่องที่เก็บเข้ากระเป๋ามาเมื่อครู่ก่อนออกมาคาบไว้ที่มุมปาก

“อาโม ทัตสึยะ” ชายหนุ่มเอ่ยชื่อคนคนหนึ่งออกมา

“อาโม...” ฉันขยาดสำรวจสีหน้าของฮิกวะที่กำลังสูบนูหรื
อย่างสบายอารมณ์

“ผมศึกษาชั้นฐานวิทยาซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของชีววิทยา เป็น
วิชาเอกในคณะวิทยาศาสตร์ จึงมีโอกาสดูรู้จักชื่อของเขา...
ดอกเตอร์อาโม ทัตสึยะ”

“อ้อ”

“คุณรู้อะไรเกี่ยวกับดอกเตอร์อาโม ทัตสึยะ บ้างมั๊ยครับ”

“เคยได้ยินแต่ชื่อ”

“ดอกเตอร์อาโมจบจากคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย T** เป็นนักชีววิทยาที่มีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่งในกลุ่มนักวิชาการด้วยกัน ท่านได้เสนอทฤษฎีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวหลายต่อหลายทฤษฎีมาแล้ว และเป็นผู้นำเสนอสิ่งที่เรียกกันว่า วิทยาศาสตร์แนวใหม่ ซึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขวัญกันอยู่ในขณะนี้ แม้ว่าทฤษฎีของท่านยังไปไม่ถึงขั้นที่วงการวิชาการพิจารณารับรอง แต่ก็ได้รับคำสรรเสริญจากนักวิชาการส่วนหนึ่งว่าเป็นผลการค้นคว้าวิจัยระดับรางวัลโนเบลเลยทีเดียว และผมก็เป็นคนที่อยู่ใน ‘ส่วนหนึ่ง’ นั้นด้วย”

“ผมได้ยินมาว่าท่านมาเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยในซัปโปโระ”

“ดูเหมือนจะเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัย H** แต่มีปัญหอะไรบางอย่างที่ทำให้ต้องออกไป และจากนั้นก็หายหน้าไปจากแวดวงนักวิชาการ ไม่มีใครได้ข่าวท่านอีกเลยครับ” ฮิกาวะหยุดพูดและพ่นควันบุหรี่ช้าๆ

“และพอผมรู้ว่าเหตุผลหลังนี้ ดอกเตอร์อาโม ทัตสึยะ เป็นคนสร้างขึ้นเมื่อยี่สิบปีที่แล้วเพื่อใช้เป็นบ้านพักตากอากาศ ผมก็สนใจขึ้นมาทันที”

“อ้อ อย่างนี้เอง”

ข้อมูลของฮิกาวะถูกต้อง คืออาโม ทัตสึยะ ผู้ได้ชื่อว่าเป็นอัจฉริยะในแวดวงนักวิชาการระดับแนวหน้าสุด เป็นคนสร้าง

คฤหาสน์หลังนี้ขึ้นมาเมื่อประมาณยี่สิบปีที่แล้ว ในปี ค.ศ. 1970 และจากนั้นมาท่านก็ได้เดินทางมาใช้เวลาช่วงฤดูร้อนที่บ้านพักตากอากาศหลังนี้แทบทุกปี ต่อมาคฤหาสน์ถูกเปลี่ยนมือไปเป็นของคนอื่น และขายต่อกันไปอีกหลายทอดจนมาถึงปัจจุบัน ถึงกระนั้นหนังสือที่ท่านสะสมไว้อยังเหลืออยู่มากมายบนชั้นหนังสือในห้องโถง

ฉันบอกยังไม่ทันขาดคำ ดวงตาเรียวยาวหลังแว่นกรอบทองคำนั้นก็เป็นประกายวาววับขึ้นทันที

“ผมหวังมากเลยที่จะได้เห็น รู้สึกคุ้มค่ามากครับที่ได้ดั้นด้นมา”

ท่าโหม่งครึ่งแล้ว แต่เธอก็ยังเล่นอยู่ท่ามกลางป่าทึบ อีภาวะชวนคุยอีก

“ผมได้ยินมาว่าบ้านหลังนี้ถูกเรียกว่าคฤหาสน์แมวดำ”

“รู้ละเอียดจริง”

“ก็รู้มาจากยูจินั่นแหละครับ คุณพอจะรู้มัยว่าชื่อนี้มีที่มา ยังไง”

“นั่นไงครับ” ฉันตอบด้วยการพยักหน้าไปทางกระจกหน้ารถ

“เอ๊ะ”

“ครับ นั่นคือคฤหาสน์แมวดำ”

แสงสีขาวยิ่งเห็นรำไรอยู่ข้างหน้ามาจากดวงไฟบนเสาประตูล้วนที่ฉันเปิดทิ้งเอาไว้ก่อนขับรถออกมา และ...

ไกลออกไปจากประตูรั้วบานสูงทำด้วยทองแดง ตัวตึกที่เห็นเป็นเงาดำตะคุ่มอยู่ในส่วนลึกของสวนกว้างที่มีต้นไม้

ใหญ่กระจายตัวอยู่ทั่วบริเวณ เริ่มชัดขึ้นเมื่อรถแล่นใกล้เข้าไป

“หลายคนสันนิษฐานที่มาของชื่อคฤหาสน์แมวคำต่างกันออกไป” ฉันจับพวงมาลัยพารถเคลื่อนไปข้างหน้าพลางตอบคำถามของฮิกาวะ “บ้างก็ว่าเงาของตัวตึกคล้ายกับแมวคำหมอบอยู่ บ้างก็ว่าเป็นเพราะมีพุ่มไม้ตัดแต่งเป็นรูปแมวหมอบอยู่ในสวน แต่พุ่มไม้นั้นถูกทิ้งไว้ไม่ได้ตัดแต่งเสียนาน จึงไม่เหลือร่องรอยให้เห็นอีกแล้ว”

“เรียกกันว่าคฤหาสน์แมวคำมาตั้งแต่แรกสร้างเลยหรือครับ”

“ผมได้ยินมาเหมือนกันครับว่าท่านดอกเตอร์อาโมเอะเป็นคนแรกที่เรียกอย่างนั้น”

“ท่านดอกเตอร์คงชอบแมวละมัง”

“คงจะอย่างนั้น เพราะมีข่าวซุบซิบว่าท่านเลี้ยงแมวคำเอาไว้จริงๆ”

ฉันจอดรถตู้หน้าประตูใหญ่ แล้วลงจากรถไปเปิดประตูเล็กสำหรับคนเข้าออกทางขวามือ เข้าไปถอดกอลอนประตูใหญ่เปิดกว้างออก ไฟหน้ารถสาดส่องฝ่าความมืดมิดเข้าไปสว่างจ้าจนต้องยกมือขึ้นป้องหน้าวิ่งกลับไปที่รถ

“ตรงนั้น”

ฉันพยักพยิดหน้าไปทางกระจกหน้ารถอีกครั้ง ขณะพารถแล่นไปบนทางเล็กๆ ปูด้วยอิฐตัดผ่านสวนไปยังตัวตึก

“สุดหลังคาต้านตะวันตก มีอะไรแปลกๆอยู่บนนั้น แต่ตอนนี้มืดมากแล้วจึงมองไม่เห็น”

“อะไรเหรอครับที่ว่าแปลกๆ”

อีการะชะงักตัวไปข้างหน้า เฟ่งมองไปยังคฤหาสน์ที่เป็น
เงาดำทะมึนอยู่ข้างหน้า ฉันตอบเขาว่า

“จะเรียกว่า แมวกังหันลม ก็คงได้”

“อะไรเหรอครับ”

“กังหันชีทิศทางลมที่ปกติจะเป็นตัวโก่งครับ แต่อันนี้เอา
แมวลังกะสี่ขึ้นไปติดแทนโก่ง ทาสีดำปี๋เสียด้วย”

“ฮะๆๆ ก็เลยเป็นอีกคำสันนิษฐานหนึ่ง”

“ครับ ที่มาของชื่อคฤหาสน์แมวดำก็มีประมาณนี้”

“แล้วแมวล่ะครับ ตอนนี้มีมั้ย” อีการะยกมือทั้งสอง
ประสานกันที่ท้ายทอยแล้วเอนหลังพิงพนักที่นั่ง

“คุณชอบแมวเหรอ” พอฉันย้อนถาม อีการะก็ตอบ
หน้าตาเฉยว่า

“ที่บ้านมีสามตัวครับ”

ฉันรู้สึกถูกใจจนถึงกับเหยียดปากที่เม้มอยู่ตลอดเผยยิ้ม
นิดๆ

“ผมมีแมวตัวผู้ตัวหนึ่งอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่
ชื่อคาโระ”

“คาโระเหรอครับ”

“ใช่ คาโระแปลว่าดำในภาษาเนปาล แล้วผมจะแนะนำ
ให้รู้จักนะ”